

[Johs. Hansen.]

ikke skulde forhøjes til 4¹/₂ Kr. — saa vidt jeg husker, drejede det sig om ca. 700 000 Kr.s Forhøjelse af dette Arbejdsgiverbidrag. Hvis der skal være Mening i Ordene, saa foreligger der her fra konservativ Side et Tilsagn om, at de Konservative, hvis man tager Hensyn til dette Ændringsforslag, som, siges der, stilles for Byerhvervenes Skyld, vil gaa med til at stemme for Refusionsordningen, for saa vidt der er Tale om Arbejdsløshedsforsikringen. Det vil altsaa sige, at der foreligger Tilsagn om, at de Konservative i Virkeligheden paa det Tidspunkt var villige til, hvis de fik disse 700 000 Kr. til Arbejdsgiverne, at sige god ogsaa for Refusionsordningen — jeg kan ikke forstaa det anderledes. Men har jeg Ret i det, da har jeg Lov til at sige, at saa har de Herrer fra den Side ikke deres Alibi i Orden i denne Sag. Jeg er interesseret i at faa en Paavisning af, at Alibiet er i Orden; men jeg tror ikke, det er muligt at faa en saadan; jeg regner ikke med, at den kommer.

Jeg skal slutte med at gentage, at mit Parti ser ingen Grund til at imødekomme de Konservative ved at medvirke til dette Lovforslags Gennemførelse.

Veistrup: Man har fra konservativ Side anset det for rigtigt, at der nedsættes et Udvalg paa 20 Medlemmer, og dette Udvalg vil man altsaa tildele forskellige Opgaver. Ifølge Lovforslaget skulde Udvalget jo undersøge ikke alene Udgifternes Størrelse, men ogsaa deres Stigning og Aarsagen til denne. Dernæst skulde der foretages en Sammenligning mellem Udgifternes Størrelse og Fordeling før og efter Socialreformens Ikrafttræden. Endelig skulde Udvalget, hvis det maatte anse det for paa-krævet, udarbejde Ændringer til den sociale Lovgivning.

Der er ingen Tvivl om, at den Opgave, man her stiller, er baade vidtrækkende og vanskelig. Hvorledes skal det være muligt for disse 20 Mennesker, samlet sammen fra mange forskellige Institutioner, at løse denne Opgave? Det vilde ganske simpelt betyde, at man maatte lægge Beslag paa ministeriel Arbejdskraft i meget stor Udstrækning, ikke alene inden for Socialministeriet, men sikkert ogsaa baade inden for Indenrigsministeriet og inden for Finansministeriet. Men for øvrigt — hvad forstaaer man ved sociale Udgifter? Indskrænker man Begrebet til det, der inde-

holdes i Socialreformen — i saa Tilfælde forekommer det mig, at det er alt for snævert. Vil Forholdet ikke være det, at man kunde opføre hele vort offentlige Skolevæsen under de sociale Udgifter? og jeg spørger: Tænker man ogsaa paa at røre ved det? Men selv om man holder sig til det, der maaske i snævrere Forstand kaldes sociale Udgifter — tror man saa, det vil være muligt for et saadant Udvalg at stille Ændringsforslag til Forbedring af denne sociale Lovgivning? Naar man tænker paa Socialloven med dens 500—600 Paragraffer — det maa vel være Meningen at gennemgaa disse Paragraf for Paragraf, hvis Arbejdet da ikke skal ende i fuldkomment Kaos —, og naar dertil kommer hele Arbejdsløshedsloven og de andre Omraader, synes jeg, det vidner om en vis Naivitet ikke alene hos den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (H. Chr. Petersen), men ogsaa hos Det konservative Folkeparti at tro, at noget saadant skulde være gør ligt. Det vil efter min Opfattelse resultere i en ny betydelig Udgift, som man saa maaske kan give Socialreformen Skyld for. Jeg ved ikke, om det er det, der er Meningen, men i saa Tilfælde er jeg overbevist om, at man vil naa et Resultat.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde i sin Forelæggelsestale, at nu gjaldt det ikke om Ord, men om Handlekraft. Jeg ved ikke, hvori denne Handlekraft bestaar; i den ærede Ordførers Bemærkninger i Dag var der i hvert Fald ikke megen Handlekraft; det var en Tale holdt i al Almindelighed, men noget nyt eller overbevisende fandtes ikke deri. Derfor tror jeg, at den Handlekraft, her bliver Tale om, skal man hente inden for Centraladministrationen og ikke noget andet Sted. Det Arbejde, som her kræves, kan efter min Opfattelse kun udføres af Centraladministrationen eller i hvert Fald under dens snævrere Medvirken. Men naar det forholder sig saaledes, vilde det maaske have været rigtigt, om den ærede Ordfører var gaaet til selve Kilden, om jeg saa maa sige, til Centraladministrationen med de Forespørgsler, der her ønskes besvaret, i Stedet for at gaa den Omvej at nedsætte et Udvalg paa 20 Medlemmer, hentet, som jeg allerede har bemærket, fra en Mængde forskellige Institutioner.

Jeg finder ikke Anledning til paa nærværende Tidspunkt at komme nærmere ind paa Sagen. Af de faa Bemærkninger, jeg her har gjort, vil man forstaa, at vi for vort Vedkommende ikke ønsker at medvirke